

1

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Tváří v tvář tragédii desítek tisíc uprchlíků, kteří utíkají před smrtí v důsledku války či hladu a jsou na cestě k naději života, nás evangelium volá a žádá, abychom byli „bližními“ těch nejmenších a opuštěných a dali jim konkrétní naději. Nejenom slovy ...

Papež František, 6. 9. 2015

Úvodní slovo

Milí farníci,

v posledních týdnech a měsících jsme svědky něčeho, co jsme zřejmě dosud nezažili. Tisíce, desetitisíce lidí, kteří uprchli ze svých domovů, většinou před válkou a bídou, došly až k nám, do Evropy. Ukazuje se, že jsme nepřipraveni, často zaskočení, a mnohdy i vystrašení. Co máme udělat? Otevřít dveře, nebo postavit plot z ostnatého drátu? Vzkazovat jim, že jsme je sem nezvali? Ve sdělovacích prostředcích jsem se

setkal s různými postoji, komentáři, analýzami. Některé byly inspirující, z jiných mi bylo smutno, lidsky i křesťansky.

Jsem vděčný svatému Otci za jasné slovo (nakonec, on ví, o čem mluví, i jeho rodiče byli migranti, kteří z chudého jihu Evropy přesídlili do Argentiny). Stejně tak nabídky pomoci, které zazněly od našich biskupů a různých církevních organizací svědčí o solidaritě, která vyrůstá z jistoty, že „oni“ jsou milovanými Božími dětmi stejně jako „my“. Velmi mne oslovilo, jak rychle a konkrétně zareagovala naše

brněnská Diecézní Charita, i když to jistě nebyla jen ona.

Je jasné, že nemám v rukávu řešení této „krize“, tak jako ho v této chvíli nemá nikdo. Ale co vím naprosto jistě, že konkrétní lidé v konkrétní nouzi potřebují pomoc. Co bude pak, a jak se celá situace vyřeší, to zřejmě není na nás. I když, kdoví? Pokud ovšem jde o blízkou lásku a skutky milosrdenství, jedinec často zmůže víc než instituce.

Díky všem, od kterých jsem v těchto dnech vnímal postoje solidarity. A nás všechny chci povzbudit k odvaze žité víry. „Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne“ (Mt 25,35). Vždyť „lásky vyhání strach“ (1 Jan 4,18).

Váš farář Jan Mráz

Dovolte mi ještě několik proseb, které vždy se začátkem školního roku nabývají na aktuálnosti:

Nejprve se obracím na rodiče malých dětí. Milí rodiče, chápu, že pro vás není lehké s malými dětmi do kostela přicházet, ale jsem přesvědčen, stejně jako vy, že je to dobré i užitečné pro jejich křesťanskou formaci. Je mi také jasné, že občas se hlasitěji projeví i nejhodnější dítě a rád to snesu.

Bohužel, občas se najdou rodiče (je to sice jen výjimka, ale tím se to nespraví), kteří zřejmě mají snížený práh

vnímavosti a nechají své dítě vyloženě rušit. Už se mi stalo, že jsem téměř nebyl schopen pokračovat v promluvě, nemít ji napsanou. Tak prosím, i když to tak necítíte, snažte se i vy o citlivé a k ostatním věřícím ohleduplné vedení svých dětí k účasti na nedělních bohoslužbách.

Dále, pokud někdo cítíte potřebu informovat rodiče malých dětí o možnosti využít boční kaple s přenosem obrazu a zvuku z kostela, prosím, učiňte tak co nejvlídněji a citlivě.

Vycházejme si prosím vstříc, ať je naše nedělní bohoslužba pro nás všechny příležitostí Boží slovo opravdu slyšet a soustředěně slavit tajemství eucharistie. Děkuji vám.

Další prosba: **ty, kdo přicházejí na mši svatou pozdě,** prosím, aby pokud možno nerušili ostatní účastníky bohoslužby. Vícekrát jsem téměř nevěřil svým očím, když si takový opozdilec velmi suverénně rázoval středem kostela a bez ostychu vyrušoval při modlitbě nebo při naslouchání Božímu slovu (snad je to ještě snesitelné při společném zpěvu, nevím). Takže: ať už je to výjimka nebo (zlo)zvyk, když už někdo nepříjde včas, prosím, ať se spokojí s místem vzadu nebo ať si místo hledá velmi citlivě a s taktem.

Předem díky za pochopení.

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Eucharistický kongres.** Poslední neděli jsme v kostelích četli výzvu našich biskupů k účasti na Eucharistickém kongresu. K tomu jen dodám, že jsme objednali vstupenky, které dáme k dispozici jakmile je obdržíme a že v kostele je k dispozici leták s programem. V naší farnosti budou probíhat některé doprovodné programy, konkrétně v pátek večer Eucharistická adorace a v sobotu odpoledne přednáška o bolsenském Eucharistickém zázraku, který se stal českému knězi a byl bezprostředním impulsem k ustanovení svátku Božího Těla, s fotografiemi a svědectvím o tom, jak na tom místě probíhají oslavy Eucharistie dnes.

• **Vyučování náboženství** Výuka náboženství bude jako každoročně zahájena začátkem měsíce října. Do té doby je třeba děti přihlašovat přímo na školách, které navštěvují. Pokud na některé škole nebude přihlášeno alespoň 7 žáků, bude zajištěna výuka na faře. Výuka na faře bude bývat ve středu odpoledne, ve školách podle dispozic jednotlivých škol. Jakmile budeme vědět přesné termíny, ohlásíme to v kostele.

• **Příprava na 1. svaté přijímání** není součástí vyučování náboženství

a probíhá v naší farnosti zvlášť. Její začátek bude někdy v postním období a bude včas oznámen v ohláškách i ve farním časopise. Upozorňujeme, že na tuto přípravu je možno přijmout děti, které již absolvovaly nejméně jeden rok vyučování náboženství či jiné odpovídající katecheze.

• **Příprava na svátost biřmování** letos v naší farnosti nebude.

• **Příprava na křest dospělých** bude ve farnosti zahájena jen pokud se sejde alespoň malá skupina zájemců, jinak raději vyjednáme přičlenění uchazečů o křest v sousedství (u sv. Jakuba nebo u Jezuitů).

• **Chrámové sbory.** Zkoušky dětské scholy se konají pravidelně ve středu v 16:30 v zákristii kostela, poté v 17:30 zpívá při dětské mši svaté. Zkoušky chrámového sboru Jolly Singers se konají pravidelně v úterý od 19:00 v zákristii kostela. Do obou sborů jsou srdečně zváni noví zpěváci.

• **V neděli na mši svaté v 9 hodin** se děti zapojují do bohoslužby tím, že nesou obětní dary (a připravená srdíčka) a na modlitbu Otče náš jdou k oltáři. V zákristii visí na nástěnce rozpis a bližší informace. Prosíme, zapisujme se na uvedený seznam, ať zajistíme důstojný průběh mše svaté a organizace není jen na několika málo rodinách.

• Každý první pátek v měsíci pořádá komunita Emmanuel v kostele svatého Tomáše od 19 hod. otevřený večer s duchovním programem. Jste srdečně zváni.

• Kdo by chtěl pomáhat s úpravou květin v kostele přihlaste se, prosím, v zákristii.

Pozvánka na kurzy Alfa

Od čtvrtka 22. října začne v jezuitském kostele opět další kurz Alfa.

Na něm se během večere, přednášky, písní a diskuze ve skupinkách snaží lidé poznat Boha. Jsou zváni všichni, kteří jsou zvědaví nebo skeptičtí. Jsou zváni i ti, kteří stojí na okraji církve nebo kdysi ztratili cestu k Bohu a chtějí svůj někdejší vztah s Bohem obnovit.

Vyzýváme Vás a prosíme, pozvěte na kurz Alfa všechny, o kom víte, že by se chtěli o Bohu něco dozvědět touto jednoduchou formou. Zveme i Vás, kteří kurz Alfa znáte a chtěli byste se ho zúčastnit, zkusit si ho prožít a případně potom pomoci s jeho organizací. Zveme i všechny ty, kteří by chtěli pomoci s organizací, aby se nám přihlásili. Možností je mnoho – mohou upéct buchty, mohou se za kurz Alfa modlit, mohou pomoci v kuchyni

a při obsluhování hostů nebo jako moderátoři diskusních skupinek.

První termín, na který můžete zvát nové hosty, je čtvrtek 22. 10. 2015 v 19 hodin – večer na téma „Kdo je Ježíš?“

Kdo by se chtěl zapojit jako organizátor, tak je zván už ve čtvrtek 8. 10. 2015 do jezuitského kostela, kde se setká s ostatními organizátory a zúčastní se přípravy kurzu.

Víc se lze dozvědět na stránkách <http://www.brno.alfakurzy.cz>.

Hlásit sebe či jiné účastníky můžete na mail brno@alfakurzy.cz nebo přímo Keprníkovi na telefonu 732 718 528.

Keprník

Z farní charity

Skončily prázdniny a my se s vámi opět setkáváme na stránkách farního časopisu. Doufáme, že pro vás prázdniny byly obdobím odpočinku a obnovy a zároveň vám děkujeme za všechny vaše příspěvky, které jste nám i v uplynulých měsících poskytli.

Z vašich finančních darů jsme mohli prostřednictvím Oblastní charity – služby Brno pomoci těmito částkami:

Denní a přechodný pobyt pro seniory	9 000 Kč
Denní centrum pro lidi bez domova	6 500 Kč
Chráněné bydlení	6 500 Kč

Denní a přechodný pobyt pro seniory je zařízení určené pro staré a nemohoucí, kteří potřebují trvalý dohled. Tito lidé zde mohou pobývat i delší dobu a je tak možné ulehčit rodinám, které se o ně trvale starají. Nyní se pro tuto službu hledají nové prostory, a proto je potřeba velké finanční podpory, aby ji bylo možné udržet v provozu.

Pomoc uprchlíkům

V posledních týdnech se stále více mluví o uprchlické vlně, která zaplavuje Evropu. Přestože se objevují různé obavy a nepřátelství vůči imigrantům, jde především o lidi, kteří se z nejrozumnějších příčin, často v důsledku válečných konfliktů, ocitli v nouzi a potřebují pomoc. Toho jsou si vědomi i naši biskupové a také Diecézní charita Brno, která vyhlásila materiální sbírku na pomoc uprchlíkům. Až do 25. 9. 2015 je možné přinášet do sídla Diecézní charity na třídě Kapitána Jaroše 9 deky, spacáky, karimatky, hygienické potřeby, trvanlivé jídlo bez nutnosti vaření, balené vody, obuv, výtvarné potřeby, hračky. Přesný seznam si můžete přečíst na plakátku vyvěšeném na charitní nástěnce. Finanční pomoc lze posílat na účet **1583741621/0100** variabilní symbol **91140**. Do neděle 20. září je vyhrazena pro finanční příspěvky na pomoc uprchlíkům naše charitní pokladnička.

Děkujeme za vaše dary a modlitby a vyprošujeme vám všem Boží lásku, pomoc a ochranu do každého nového dne.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

*V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které jsi vyšel.
Ano, prach jsi a v prach se obrátíš.*

Gen 3,19

Dnešní společnost pozitivně hodnotí jenom to, co je dokonalé a co přináší užitek. Týká se to všech věcí, které člověk denně používá, ale je mnoho lidí, kteří tento pohled přenáší i na lidi a oceňují jen ty jedince, kteří jsou skutečně výkonní po všech stránkách. Pro tyto lidi je nepříjemné se setkávat s těmi, kteří nejsou po některé stránce dokonalí a kteří proto nejsou schopni takových velkých výkonů.

Lidský organizmus je velmi dokonalý, ale i on podléhá různým negativním vlivům, které ho narušují. Je proto nutné mu občas pomáhat tím, že se doplní třeba to, co v organizmu chybí, anebo odstraní to, čeho je nadbytek. V poslední době pozorujeme, že i některé orgány je možné vyměnit – nahradit. Ty, které jsou opotřebované nebo poškozené novými a lepšími.

Někdy člověka postihne nemoc, která může být dlouhodobá a spojená s projevy, které člověku ztěžují život. V této době je třeba, aby lidé, kteří jsou kolem nemocného měli pro něho pochopení a snažili se mu pomáhat vyrovnat se se vším, co je pro něj těžké. Mají ovládat svoji netrpělivost a být ochotní vyhovět mu ve všem, co je možné. Mají být naplněni láskou k nemocnému a snažit se šířit kolem sebe pokoj a vyrovnanost. Jistě, je to nesnadné, ale když budou mít skutečně dobrou vůli, dostanou dost pomoci, aby na to stačili. Mají si být vědomi toho, že všechno, co dělají pro nemocného, je plnění příkázání lásky k bližnímu a že nebude Bohem zapomenuto nic, čím nemocnému usnadnili život.

Když jde skutečně o vážné onemocnění, které trvá delší dobu, uvědomuje si nemocný postupně, závažnost svého stavu, a to ho vede k tomu, aby si dal do pořádku všechny záležitosti a také stav své duše. Když sám začne o těchto věcech hovořit, není vhodné reagovat tak, že se jejich řešení odsouvá do neurčité budoucnosti, ale je lepší vyřešit všechno co nejdříve a co nejlépe, protože nikdo neví, jak se bude situace dál vyvíjet a jaká změna může nastat.

Každý myslící člověk je si vědom omezenosti lidského života a ví, že jednou pozemský život skončí. V dřívějších dobách lidé žili s myšlenkou na konec svého života a byli s ní vyrovnaní. Smrt

jim nenaháněla strach. Takový vztah k této skutečnosti si máme osvojit i my v této době, protože pro nás naše existence nekončí tělesnou smrtí, ale pokračuje ve věčném životě u Boha. Tělesná smrt je tedy jen přechodem z jedné formy života do jiné.

o. J. Šik

Z dopisu P. Josefa Koláčka SJ

Carissimi,

14. 8. o vigilií Nanebevzetí P. Marie jsem měl takové nekulaté výročí. V dávných komunistických dobách jsem 14. 8. 1948 vstupoval do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Letos mi tohle výročí ozářila jedna událost:

Papež František jmenoval apoštolským vikářem Anatolie (Malá Asie, rozkládá se zhruba na dvou třetinách asijského území Turecka), jezuitu Paola Bizettiho – tedy zase biskup jezuita. Teď už to není vzácná výjimka jako kdysi, a tahle výjimka má mučednické rysy. Už na svátek Jména Ježíše se Papež František obrátil na našeho P. generála Nicholase se svou starostí. Ještě před Vánocemi minulého roku byl v Anatolii zastřelen muslimskými teroristy dosavadní apoštolský administrátor Mons. Ruggero Francescini OFM Cap, arcibiskup z Izmiru. Již předtím byl v roce 2010 muslimy zavražděn biskup Anatolie Mons. Padovese.

Od toho roku byla Anatolie „sede vacante“ – neobsazený stolec.

Když bylo hledání po novém biskupovi, dalším potenciálním mučedníkovi v nedohlednu, tu se papež František obrátil na Tovaryšstvo Ježíšovo. A my měli – všichni v komunitě ale i v dalších kruzích kolem radost, že tam byl jmenován právě jezuita. Jeho jmenování padlo na 14. srpna, a tak jsem měl ale i na vigilií svátku Nanebevzetí P. Marie možnost prožít nečekanou, ale významnou velkodušnost víry tohoto spolubratra, 67letého Florentána. Zahřívala a rozněcovala nás jeho první slova v interview na první otázku: „Pater, v jakém duchu a jakým úmyslem jste přijal toto jmenování?“ – „Řekl bych vlastně v duchu jezuity, který udělal slib disponibility – být poslán tam, kam to po nás žádá Svatý stolec, římský biskup. Jdu v duchu poslušnosti, důvěry, vděčný za důvěru, která mi byla dána a v naději, že budu moci sloužit těmto malým obcím křesťanů, které na těchto místech jsou již od počátků křesťanství (už od prvního století po Kristu), protože Antiochie na Orontu, Tarsus, to jsou místa, kde – řekli bychom – jsme se narodili jako v Jeruzalémě. Místní křesťanské komunity už dlouho čekaly na pastýře, a tak se mi tedy zdá, že je to společný důvod k radosti pro tyto naše bratry, kteří jistě žijí v situaci křesťanského života krajní menšiny s několika problémy a obtížemi. Jsou to malé obce

společenství, ale velmi živé, hrdé na svou víru, kterou žijí v souvislosti jistě nesnadné situace. Ostatně Turecko je velká země, která má velmi krásné tradice, ale také toleranci a soužití mnoha náboženství. Mohli bychom říci právě, že je to země, kde se vždy náboženství setkávala a kde byla vždy plodná výměna mezi tradicí západní a východní. A tedy doufám, že bude možné upevnit také vzájemné vztahy mezi křesťanskými společenstvími současnými, ale i jinými. Právě jako svatý Pavel, který spojoval křesťanské komunity, ne mnoho odlišné od Východu a Západu.“

Benedicta sit Sanctissima Trinitas atque indivisa Unitas! Oremus univcem!

Buď velebena Nejsvětější Trojice a nedílná Jednota! Modleme se navzájem!

Váš v Kristu

P. Josef Koláček SJ

Dne 1. září oslavil P. Josef Koláček SJ své 86. narozeniny. Vzpomeňme na něj v modlitbě. Připojuji modlitbu za pronásledované křesťany a za nepřátele evangelia: Bože, dobrý Otče, prosíme za ty, kdo trpí a jsou pronásledováni pro Tvé jméno. Stůj při nich, posiluj je a dej jim vědomí, že se podílejí na oběti Tvého Syna, která přináší spásu. Prosíme Tě i za ty, kteří je pronásledují, abys je zbavil slepoty, nelásky a nevěry a dal jim poznat sám sebe.

PhDr. Jan Weinberger

Bůh, modlitba a řády, co neřádí

Mnozí z nás potřebujeme chvíle ztišení a kontemplace. Trapistky Naší Paní nad Vltavou nám to umožňují v míře vrchovaté.

V Poličanech je jich asi 25. Hezčí holky jsem už dávno neviděla! No, prostě už máte smůlu, pánové.

Jela jsem tam s oním benediktýnským: MODLI SE A PRA-CUJ a zažila, jak moc to k sobě patří.

Sestry mají ve ČTYŘI HODINY RÁNO vigilií (vstávání je nezapomenutelným zážitkem ☺), ale slyšet trojhlasně a průzračně čistě zpívané žalmy a vidět vycházet slunce je darem, který vynahradí ono zacvaknutí budíku o půl čtvrté – je na co se těšit:

- 5:30 snídaně
- 5:45–7:00 rozjímání a modlitby na celách
- 7:15 mše svatá spojená s ranními chválami
- 9:00 tercie (první modlitba během dne)
- 9:30–12:00 čas na práci
- 12:00 Anděl Páně a sexta (druhá modlitba během dne)
- 12:45 oběd
- 14:15 nona (třetí modlitba během dne)

- 14:30–17:00 práce
- 17:00 večerní chvály a eucharistická adorace
- 18:10 večeře
- 19:15 kompletář

V osm hodin pak už jsou sestřičky na pokojích.

Tento řád však platí jen pro sestry. Hosté mohou v klidu posnídat až po mši a vydat se třeba na výlet k Vltavě. Anebo mohou využít nabídky, aby se též modliteb zúčastnili.

Pro mě byla velkým darem italská sestra, která se starala o dům pro hosty. Po zjištění: „Jé, ty jsi z Brna?“ přišlo nezbytné: „A neznáš ...“. Už jsem se v duchu usmívala té krásné naivitě, ale vše bylo jinak. „Neznáš Petru Fialovou?“ „Jo, studovala u nás na škole flétnu a její strejda u nás varhání.“ „A Magdu Kiliánovou?“ I zde jsem se musela přiznat. „A co Gabriella Pražáková?“ Tu jsem sice znala jen z vyprávění, ale zas jsem kývla. „A co otec Satoria?“ „No jo, toho jsem učila německy.“ Sestra spráskla ruce a s italským temperamentem vykřikla: „Brno é il centro del mondo!!!“

Sestřička se mi stále smála, že mluvím italsky velmi spisovně, a tak jsem se jí jednou zeptala, co studovala ona. Byla právničkou a nějakou dobu měla svou advokátní kancelář. „Téda, ty jsi úplná Edita Steinová,“ smála jsem se zas pro

změnu já. Neuvědomila jsem si, že v ruce drží hadr a Pronto. Naštěstí po mě metla tím prvním. Byla jedna z těch, které pro sestry i hosty vaří, a tak jsme vymýšlely něco dobrého a levného. Dostaly jsme se až k bramboráčkům a já slíbila, že dovezu nějaký na ochutnání. Sestře už to zas v očích jen hrálo. „No, je nás tu přes dvacet, pro každou tak čtyři ...“ a nahlas se rozesmála, takže přeslechla můj naučný traktát o užitečnosti postu. Ale není bezpečné si se mnou zahrávat. Prostě kdyby trapistky vyhynuly po přeslici, viníka nehledejte. Také mi udělalo velkou radost, jakým způsobem byla přijata nová postulanka. Spousta volání, obrovský aplaus (holky už se samozřejmě musely znát). A když se jedna z těch starších přísnějších ptala: „Proč tolik knížek? Máme přece klášterní knihovnu?“, ozval se mladý hlásek: „No, teď už máme dvě klášterní knihovny.“ Tentokrát nebyl slyšet smích, spíš takové tichounké dušené chichotání.

Já jsem samozřejmě vůbec tajně naslouchala, prostě jsem jen zrovna plela nedaleko.

Krásným zážitkem bylo setkání s bratry františkány, kteří přijeli na exercie. Kněží, frátri a postulanti. Zachovávali mlčení, které patřilo k exerciciím, přesto však občas silentium porušili. Mladší bratři

si ráno chodili zaběhat. Pak pili vodu z těch největších sklenic, co byly k dispozici a já, majíc napuštěný dřez, šeptám, že sklenky umyji. „Ajaj, to bude drahé, co? Růženec nebo stačí desátek?“, ptá se jeden. „Stačí desátek“, povídám a naznačím rukou počítání peněz. Odpovědí byl hurónský smích, který byl pravděpodobně budíčkem pro spolubratry, jež se doposud moudře věnovali zachovávání silentia ...

Františkáni si také sami prostírali – aby sestrám ušetřili práci. Jednoho dne měli všichni na polévkovém talíři kuličku rybízu. Líbilo se mi to, a tak, i když sedím otočená zády, nenápadně kouknu: nikdo z nich nesnědl rybíz zbaběle hned, všichni si ho důstojně a v naprostém tichu zalili polévkou – vida humor je též součástí exercicií ☺.

Také františkáni se ve svém osobním volnu zapojili do práce. Kosili travu tam, kam se sekačka nedostala. Většina z nich, zejména kněží, odložili hábit a šli do civilu. Ale pár jedinců si hábit pouze vykasalo a hrabali seno ve slušivých minisukních. Teď jsme měly zas my problém se zachováním silentia.

S jedním z bratrů jsem se velmi sblížila. Asi sedmdesátník si rád povykládal, když mladší pracovali a já při jeho povídání musela myslet na staré kněze spadající pod diecézi.

Tento bratr měl u nich na starosti ty nejstarší a staral se o ně výborně.

Dvaadevadesátiletý bratr, jenž měl zápal plic, odmítl antibiotika, ale zapřál si třikrát denně slivovici s medem – a vida – uzdravil se (tento způsob léčby u dětí nedoporučuji ☺). Jeden stařeček (též po devadesátce) otvírá v určitých intervalech svůj pokojík, aby celému světu oznámil: HALÓ, HALÓ, HALÓ a poté spokojeně zavřel. Spolubratři ho milují a starají se o něj. Sláva jim!!!

Popsat to nepostižitelné tajemství víry nelze. Vstoupíte do kostela a pocítíte klid, ticho a pokoj v duši – prostě Boží přítomnost tak nějak intenzivněji než v našem uspěchaném světě. Po modlitbě a rozjímání přetrvává hluboký pocit vděčnosti, když hrabete seno, plejete skalku, žehlíte, povlékáte postele, zametáte, umýváte podlahu.

A když postulát, který vypadá na patnáct (asi mu bude o trochu více ☺) klečí tři čtvrtě hodiny před Eucharistií, je krásné klečet též a ani necítíte, že vás bolí kolena. Ty pak „necítíte“, až když jdete zas do práce.

Marie Sojka Veselá

P.S. Bez kontemplativních řádů bychom tu asi už nebyli a jsme za jejich modlitby vděční od pokolení do pokolení.

Tradiční farní kolodovolená

tentokrát na Třeboňsku

Společné bicyklové prázdniny vždy na jiném místě naší krásné země patří již více let k vrcholům léta mnoha rodin naší farnosti. I jejich hodnocení patří k tradičním zářijovým tomáškovským příspěvkům. Letos proběhly netradičně až druhý srpnový týden, neboť mnoho lákavých lokalit bylo již v první srpnový týden obsazeno nebo bychom se tam nevešli (je nás stále víc). Tím se autor těchto řádků omlouvá těm, kteří chtěli a kvůli změně termínu nemohli tentokrát jet s tím, že hledání místa na příští rok probíhá již nyní... Ale nejdřív trochu statistiky:

- *Termín:* 8.–15. srpna 2015
- *Místo pobytu:* chatky na jihu, Hamr u Chlumu, Třeboňsko
- *Počet zúčastněných rodin:* 9
- *Počet ujetých km:* menší děti a jejich rodiče asi 350, teenageři až o stovku více – evidentně jim už nestačíme
- *Terén:* rovina neboli placka k velké radosti všech, největší kopec – hráz rybníku Rožmberk, převýšení 14 m (odborný odhad), skoro jsme zapomněli, jak se přehazuje
- *Počet úrazů:* asi 4 větší či menší odřeniny způsobené pády. Všechny

umožňovaly po ošetření pokračovat dál v jízdě

- *Teploty vzduchu*: 38,9 °C (střízlivý odhad), k ránu snad o 7 stupňů méně
- *Teplota koupací vody*: odstáté kafe
- *Největší atrakce*: životní zážitky a příběhy našeho mnohadětného kamaráda Jirky o jeho autech, rodinných příslušnících a dalších osobách každý večer na pokračování

Když jsme poprvé přijeli na louku obklopenou dřevěnými chatkami vroubenou ze tří stran smíšeným lesem a ze čtvrté romantickým (skoro vyschlým) meandrem Lužnice, octli jsme se o mnoho let zpátky, někde na táboře. Les poskytoval potřebný stín. Výborné bylo, že před každou chatkou byl venkovní veřejný stůl, sloužící k rodinnému stolování pod širým nebem a večerním vícerodinným diskusím a disputacím.

Ač nebyl budíček ani rozcvičky a večerky už vůbec ne (naše hyperaktivní děti nás dokonale utahaly), přesto jsme na kolové výlety vyráželi denně kolem 9:30. Oproti jiným dovoleným jsme záhy zjistili, že s relativně malou námahou ujedeme na lesních asfaltkách s prakticky nulovým stoupáním velmi rychle mnoho kilometrů, takže jsme pravidelně každý den jeli asi do 13 hodin, a poté se uvedli do polohy libela u některé z přčetných

okolních vodních ploch. Rybníky, ale ještě lepší čisté a teplé pískovny. Již budovatelé rybníků – Rožmberkové nechali do jejich hrází vysazovat duby (dnes to vodohospodářská norma nepřipouští), které se namnoze dochovaly ještě snad z onoho 16. století. Při jízdě nebo chůzi pod klenbou takové aleje, se zrcadly vodních ploch po obou stranách hráze a hejny plovoucích a majestátně plachtících vodních ptáků se člověk opravdu ocitne ve velechrámu přírody ...

Ostatně ohledně vodních ptáků nás navštívil a po ptačích lokalitách

nás povodil jeden místní ornitolog. Díky němu jsme viděli docela zblízka hejna bílých i popelavých volavek, potápek roháčů, vzácnějších různých druhů bahňáků (pisík, kulík, vodouš), mohutných kormoránů, dokonce i ledňáček se jako malý létající drahokam zablýskl.

U populárního třeboňského rybníka si téměř nikdo z našich mladých nenechal ujít příležitost plavat na druhý konec Světa a zase zpět, případně se vydat kolem světa, což se na kole i přes různé překážky dalo za půldruhé hodiny zvládnout. U tohoto rybníka také mnozí z nás navštívili Schwarzenberskou hrobku, kde jsme zjistili, že dnešní autonehody nahrazovaly dříve pády z koní a kočárů, na což mělo více příslušníků slavné rodiny smůlu. V historické Třeboni si také někteří prohlédli farní kostel se slavnou Třeboňskou madonou a řadou pozdně gotických fresek v kostele a křížové chodbě kláštera. A pochopitelně většině z nás nedalo, aby neochutnali kapra, štika či candáta v některé z vyhlášených třeboňských hospůdek.

Tradiční odpočinkový den bez kol vycházející obvykle na středu jsme věnovali prohlídce monumentální krajinné dominanty – barokního poutního chrámu v Dobré Vodě – před 25 lety ještě zapomenutému a zchátralému díky hraničnímu pásmu, nyní velmi

krásně rekonstruovanému s celým okolím. Od něj jsme se vydali na vrchol Kraví hora s rozhlednou – ostatně na naší brněnské jmenovkyni má v dohledné době také nějaká vyrůst – a odtud po obědě na horské koupání v rašelinném Mlýnském rybníku, jež přišlo v celkově horkém týdnu velmi vhod. Někteří jsme se ještě odtud vydali do nejstarší rezervace ve střední Evropě (spolu s pralesem Žofínka) k pralesu Hojná Voda, vyhlášené hrabětem Buqoyem s čistě romantických a praktických důvodů (pokroucené, na kamenech a v bažinách rostoucí stromy se špatně těžily a využívaly).

Jediným blízkým skutečným kopcem byl Chlum u Třeboně – místo naší nedělní mše a následné poutě na Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Ze všech stran viditelný barokní chrám s centrální kopulí dal postavit místní pán z Fünfkirchenu jako vděčnost za záchranu, když se na něj zřítilo lešení střelnice. Posledními majiteli panství byla rodina Ferdinada d'Este, který měl v chrámě svou oratoř – zřejmě jediný chrám, který má fresku s tankem – vzpomínka na konec války před sedmdesáti lety.

Poslední den jsme se všichni chtěli ochladit u největší jihočeské bažiny – rezervace Červené blato. Díky dlouhodobě panujícímu suchu však se téměř celá, jindy zrádná bažina, dala přejít suchou nohou.

Tradiční cykloprázdniny dopadly tradičně skvěle. Můžeme všem doporučit rodinné prostředí chatkové osady www.chatkynajihu.cz s milou správkyní paní Neumannovou, která ráda uvítá zejména společenství z různých farností až pro 60 osob včetně speciálního ubytování pro kněze. Dokonce nám ukázala hezké místo poblíž tábora upravené jako skromná meditační kaple. Takže zase někdy v chatkách na jihu ahoj.

Igor Kyselka

Mimi tábor Lučice 8. – 15. 8. 2015

Dávno předtím, než spatřila naše malá Klárka světlo světa, byl její tatínek nadšen myšlenkou, že bude opět proč a s kým jezdit na tábory. Tedy jen do té doby, než se za pár let rozhodnou naše děti vyměnit společnost rodičů za kamarády, skautky, ministranty apod. Již tradiční model týdenního soužití rodin s dětmi všeho věku pod stany se nám velice zalíbil. Než jsme se ale stihli domluvit s organizátory některého z mnoha turnusů, napočítali jsme mezi vrstevníky naší Klárky skupinku odpovídající větší táborové smečce. A tak bylo rozhodnuto. Pojedeme na tábor mimin.

I když to ještě na podzim vypadalo, že přípravy budou veliké, organizační

schůzky dlouhé a otázky k řešení různorodé, šest bývalých SevereK (a jedna Káťa, která se přivdala k Zukašum) si těsně před prázdninami vybavilo svá odtábořená léta, rozdaly se úkoly, vyměnilo pár e-mailů a tábor mohl začít. Velká část účastníků spadala do věkové kategorie 8 měsíců až 3,5 let, takže jsme se předem vzdaly skautských ideálů v podobě nástupů a etapové hry a užívaly jsme si jen volně plynoucí čas, výlety do blízkého i vzdáleného okolí, stínu lesa, milých návštěv a především blízkosti hájovny rodiny Cahových.

Trochu méně jsme si užívaly bodavý hmyz a všudypřítomné vedro, ale kdo zažil vytopené tábořiště a popršené dny, jistě by neměnil. Teplé počasí nám také umožnilo strávit všechny večery u ohně, kde se zpívaly z ohmataných zpěvníků staré trampské i nové písničky, opékaly špekáčky a vzpomínalo na přepady, proslulé táborové historky a kamarády, které už známe jenom pod přezdívkami. Děti byly na louce a mezi stromy jako vyměněné. Užívaly si největší hřiště co existuje, a sdílely mnohanásobné množství hraček, než co pobere jedna domácnost. Velkou část tábora nám s ratolestmi obětavě pomáhali Kači, Monča a Jeník, takže to byla chvílemi opravdová dovolená! Těšíme se opět za rok – tentokrát na tábor s batolaty ☺.

Veronika Veverka Papoušková

Z MIMI tábora Lučice

Z tábora světlušek Severky YMCA T.S.

Tábor skautek Severeck

YMCA T.S.

SVĚTLUŠKY – KOUZELNÁ ZEMĚ
SKŘÍTKŮ 2015

Letošní tábor světlušek se odehrál již potřetí na tábořišti v Milkově, v okrese Prostějov v době od 1. do 10. července. Celkově nás jelo 22 – z toho 14 světlušek a 8 vedoucích. Opět jsme bydlely v dřevěných chatkách po čtyřech, díky kterým měly holky dostatek prostoru pro uložení svých věcí do dřevěných skříní a tím lepší orientaci ve věcech. Počasí nám přálo, po celou dobu tábora vládlo slunečné počasí s jen jedinou bouřkou. V celotáborové etapě jsme se se světluškami přesunuly do říše víl a skřítků a zažily jsme nejedno kouzelné dobrodružství. Tábor byl nabit spoustou her, pro jednotlivce nebo s cílem kooperace v týmu. Ve volném čase měly holky prostor pro hry v lese, na louce nebo pro odpočinek v chatkách. Ráno a večer jsme se pravidelně scházely ke společné modlitbě, ozvláštněné zpěvem a kytarou. Celková spokojenost a radost byla dána skvělým nasazením našich vedoucích a zároveň energií a spontánností dětí. Moc se těšíme na další letní tábory a čas strávený v přírodě ☺.

Monča Rory Kozlová

Letošní tábor se odehrál už tradičně na našem tábořišti na Vysočině, na louce u rybníka, mezi vesničkami Rudolec a Bohdalov. Tento rok nás bylo opravdu hodně – 25 holek! a 5 vedoucích. Tři týdny v divočině a bez maminky(!) Bydlely jsme v indiánských týpíčkách, vařily si na vlastnoručně vyrobených kamnech a po nocích pěly naše oblíbené trampské písně. Na první přídce hitparády se stále umisťovala proslulá píseň „kamarádi“, tento rok těsně doháněná „toulavou“.

Téma pro etapu byli mniši – teda přesněji: hrály jsme spoustu her inspirovaných knihou Jméno růže. V průběhu tábora jsme my vedoucí také často hrály různé scénky na toto téma, oblečeny do mnišských kuten. Celotáborovým úkolem holek bylo nasbírat kartičky, které po složení daly plánec labyrintu. Uprostřed něj byla tajemná místnost, kde se ukrývala jakási podivná kniha ... ☺

Jinak jsme měly spoustu návštěv, včetně návštěv přepadových, takže jsme musely v noci pořádně hlídat. Ve dne nás navštívily naše bývalé skautské vedoucí, v noci různí kamarádi a spřátelené oddíly kluků. Počasí nám vyšlo docela dobře, akorát někdy bylo hrozné horko. Ale aspoň jsme se mohly chodit často koupat ☺.

Ester Salome Kyselková

Světlušky

Skautky

Hned prvního července se vydaly do přírody naše skautky. Po dlouhé době nás bylo na tábor opravdu velký počet. Tři červencové týdny strávilo 25 skautek a 5 vedoucích na tábořišti, kam jezdíme již šest let a jsme s ním nadmíru spokojené. Poblíž vesniček Rudolec a Bohdalov (okres Žďár nad Sázavou) jsme zde tábořily ve stanech tee-pee. Celým táborem provázely skautky postavy z románu *Jméno růže* od Umberta Eca. Jako členky duchovních řádů (Cappuccini, Scolopi a Orsolini) měly za úkol pomoci bratru Vilémovi z Baskervillu a jeho učedníku Adsovi z Melku vyřešit záhadné vraždy, které se dějí v benediktinském opatství v severní Itálii. Kromě etapové hry a her všestranně zaměřených (strategické, pohybové, logické, zábavné i vědomostní) měly skautky možnost zahrát si hru ve městě společně s chlapeckým skautským oddílem, celý den mít na starost chod tábora nebo si třeba zasportovat – nejoblíbenějším sportem je již mnoho let hra ringo ☺. Byl také čas na modlitby, mše v přírodě, zpívání u ohně nebo třeba výrobu tašek. Tento rok nám také přálo počasí, proto jsme hojně využívaly blízkých rybníků ke koupání, lesů, které nabízely příjemný chládek a celkově si užívaly přírody, která je kolem našeho tábora naprosto výjimečná.

Verča Leo Kozlová

Cesta 250

Jak se praví v jednom lehce zábavném filmu, muži po čtyřicítce přehodnocují svůj život a vidí jej z jiné perspektivy. Tak se nějak přihodilo, že při volných debatách po „duchovně náročné“ mši sv. před kostelem svatého Tomáše vznikla otázka, zda se dá ujet za den 250 km na kole. (Jak říká klasik, máte štěstí, jdu právě kolem ...) I byl jsem poblíž, a tak nějak se mi jevilo, že bych v tom neviděl problém. Pravda při věku 22 let a 52 let je u muže asi jen několik jistých nepatrných rozdílů, jeden asi v tom, že se muži stávají už jen finančně pohlednými. Ale vraťme se k jiným přednostem mužů. Protože jsem měl jisté drobné zkušenosti s cyklistickými výlety, troufl jsem si do debaty aktivně zapojit s tím, pokud půjde o část muže, mohu obstát asi i se ctí.

Tedy stalo se, že na začátku bylo sedm statečných od Tomáška, kteří se neděli co neděli pomalu ujišťovali o možnostech výletu na kole. Ze své drobné zkušenosti vím, že je nutný trénink jak jízdy a srdce, tak psychiky. Jinak se výlet stává velmi zajímavým dobrodružstvím. Začal jsem s tréninkem, tzv. Bílovická dvacítká. Spočívá v jízdě na track kole

s nastoupáním 400 m s maximálním stoupáním 30 cm/1 m.

A tak jsem v tréninku zůstal po dva roky do dne ostrého startu – 17. 7. 2015. Kouzlo výletu spočívalo v zajetí trasy 250 km náročnosti a to tři dni po sobě. Pro první pokus jsme nachystali málo náročnou trasu Brno – Kaplice (plán 250 km), Kaplice – St. Pölten (180 km, nastoupaných 5 000 m), St. Pölten – Brno (215 km). Jako test, zda lze takto na kolech popojet, trasa vyhovuje. Je fakt, že během prvního roku kavárenských debat o trase v teploučku klidu nedělního dopoledne se cyklotým zužoval, ale vytrvale se hlásil automobilový doprovod v osobě nám dobře známého sbormistra Petra V. (nikoho nejmenuji ☺).

DEN PRVNÍ

Vzhledem k okolnostem zůstali na startu dva „Oldies“ Ríša Mikeška a moje maličkost. Před startem jsme měli kratičkou prohlídku trasy na mapě a jejího profilu, seznam nutných věcí s sebou a tak. Je fakt, že nikdo z nás nepočítal s tak vydařeným létem, které bych raději uvítal u rybníka než na asfaltové silnici, s bezvětrím a nehybným obilím okolo, jako bylo například mezi Laa an der Thaya a Hustopečemi u Brna (teplota dosahovala pěkných 48,8 °C na povrchu těla).

Vyrazili jsme v 5:15 z Brna, Slovanského náměstí, směr Vysočina s heslem „jedem, abychom to ujeli a ne závodili“. Náš obslužný vůz nás měl dohnat někde kolem Moravských Budějovic. Po ránu se jelo skvěle, vezl jsem si na zádech stan (nejsem přece futurista, abych si ho nechal vozit doprovodným autem, ne? A pak ho stejně potupně na 192 km musel odložit do vozu a zrychlit svou jízdu.), drobnosti na lepení, klíče, duše, pláště a nějaké to pití, které mi podle dlouhodobého tréninku musí stačit do Moravských Budějovic.

V Budějovicích jsme zjistili, že se náš doprovodný vůz poněkud asi opozdí z objektivních příčin. Teplota okolí nám pěkně vystoupala nad 35 °C a tak se nám začalo prima šlapat, nebyli jsme rozhodně ztuhlí ranním chladem. Po kratičké debatě se tandem rozhodl jet dále, směr Jemnice, Slavonice. V Jemnici kolem 11 hod. měli v samce otevřeno, tak jsme dokoupili tekutinky a něco na zoubek, když se nám doprovod zatím nepřiblížil. Cestou do Slavonic se na trase objevily úseky s teplotou nad 42 °C, což bylo duchovně zajímavé, u mě v jisté zatáčce pomáhala už jen modlitba. Ale dorazili jsme do Slavonic, a co nás tam čekalo – naše doprovodné auto. Sláva!!! V mrazicích boxech vychlazená ledová voda, dostatek kanystrů s vodou na polití a zchlazení někam téměř k teplotě

obvyklé u lidí k 37 °C, ale to blaho, voda. No a byli jsme na polovině denního limitu, což bylo dobré.

Pravda, prvních 120 km je pohoda, prvních 150 km pohoda, 200 km pohoda, ale u 230 km se začíná „lámat chleba“. No, projeli jsme Novou Bystřicí, Třeboní bez ochutnávek rybích specialit a hrnuli to dále na České Budějovice. Pravda, v pátek odpoledne a při letní pohodičce se někteří řidiči automobilů chovali nedočkavě, a tak jsme zvolili změnu trasy místo centrem Českých Budějovic zkratkou přes Ledenice a Římov do Kaplic. Dorazili jsme do Kaplic slušně ve 20:08. Pohoda, a protože jsme konflikty nevyhledávající výletníci, přespali jsme na faře v Kaplicích, čímž velmi děkujeme jak Mons. J. Mrázovi za doporučující dopis, tak panu faráři z Kaplic P. Pavlu Šimákovi.

Á večer tradá na jedno chlazené, to by bodlo, a fakt bylo dobré, jen zasyčelo!

Pokračování příště

Pavel Fiala

Velká nádhera 2015

Orkův kurz

Již z názvu vyplývá, že letošní tábor v Lučici byla jedna velká nádhera!!! Hodnotím okem účastnice,

ale zeptejte se jakéhokoli člena z řad vedoucích a toto hodnocení Vám potvrdí ☺. Tábor jsem absolvovala před dvěma lety poprvé, takže jsem měla možnost srovnat nový zážitek, nové tváře (faces, jak rád říká Orko), pozměněný či dokonce vylepšený program a opět skvělá a poklidná atmosféra kouzelné Lučice ☺.

Nebudu popisovat jednotlivé dny ani přesné zážitky, toho už tu jistě bylo napsáno mnoho ... ráda bych ale zabrousila k jedné noční hře, která se velmi dotýká aktuální situace ve světě. Hra začala jednoho krásného slunného dne zrána, kdy jsme byli probuzeni bombardováním na náš tábor. Po rychlém (či méně svižném) vyběhnutí ze stanů nás vedoucí nasměrovali do hangáru/úkrytu. Tímto jsme byli uvedeni do rolí syrských uprchlíků a celý následující den a noc jsme prchali přes Středozevní moře do Evropy ... občas je dobré si nějaký problém někoho jiného vztáhnout a představit na sobě ... najednou se vám úhel pohledu pozmění nebo rozšíří a stojí to za to.

Tak. Malé nahlédnutí do nápady nabitého programu Orkových kurzů ... a kdo ještě nebyl, tak ať určitě neváhá a zkusí si 10 dní s překrásnými lidmi (jak by opět řekl Orko ☺) na promodlené louce poblíž Havlíčkova Brodu ☺.

Monča

Povídka

Marek má předposlední hlídku. Týden tábora utekl jako nic a desetiletému klukovi se tam moc líbí. Někdy se mu zasteskne po mámě, ale když si vzpomene na její věčné: „Umyl sis ruce, máš vyčištěné zuby, ustlal sis postel, pomodlil ses ...“. Jejda, vždyť já jsem se za ten týden vlastně ani jednou pořádně nepomodlil! Kluk neví jak na to, a tak pomalu začíná odříkávat „Otčenáš“. Jednu chvíli jakoby něco zaslechl, ale to se mu asi jen zdálo. Najednou mu někdo zezadu rukou zacpe ústa a chytá za ruce. Marek pravačku, ve které drží baterku, podvědomě vytrhne a ožene se dozadu. Něco křuplo, někdo zařval bolestí, ale pusa je volná. „Pomóc! Přepadení!“ Ze stanu vybíhá Šerif a starší kluci. Se dvěma lehce „zhulenými“ teenagery moc práce nemají. Odvádí je k odpadovce. Někdo oddělal poklop a „libá“ vůně se rozlila po okolí. „Tak už je tam hoď,“ je slyšet flegmatický hlas Balúa. „Počkej chvíli,“ a Šerif si neodpustí přednášku o vlivu marihuany, co se všechno může (i když nemusí) stát. Když skončil, ozvalo se zas Balúovo flegmatické: „Tak je tam teda neházej.“

Ti velcí kluci dostanou od šerifa deky a jdou se vyspat na marodku.

Šerif se vrací k Markovi: „Jak ses jim prosím tě ubránil?“ „No, já jsem se zrovna modlil Otčenáš (vedoucímu údivem poklesla brada) a když mě chytli a zacpali pusy, tak jsem se ohnal Bludičkou a bylo to“. „Bludička“ – táborová baterka – je tak velká a těžká, že Šerifovi blesklo hlavou: „Ještě, že ho fakt nezabil.“

„Tak ty ses modlil ...“ říká pomalu vedoucí. „No, ono totiž, já jsem na to tak nějak během toho týdne pozapomněl, tak jsem to chtěl dohnat ...“. Marek se červená, ale v šeru to snad není vidět.

Šerif se rozesměje: „Dohnat mě můžete akorát vy kluci k šílenství, s modlitbou je to jinak.“ Na chvíli se odmlčí: „Podívej, svítá.“ Oba se otočí směrem, kde šedá obloha růžoví. Šerif se pak ale rychlým krokem vzdálí: „Jápak jsi to myslel, Balú?“ Neboť při zmínce o dohánění k šílenství, někdo zabručel: „Už se dávno stalo.“

Marek ale dál sleduje oblohu. Barvy se mění, prolínají, kluk něco takového ještě neviděl. „Díky, za toto krásné ráno ...“ naskočí mu slova písničky, kterou si táta často zpívá ve sprše. Mimochodem strááášně falešně. Ale to určitě nevadí, důležité je, že děkuje za každý nový den. To budu dělat taky!

Marie Sojka Veselá

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ CESTA SLAVÍ 25 LET

Oslavte to s námi,
s našimi knihami a jejich autory
ve středu 23. září od 17.00
ve farním sále u svatého Jakuba v Brně.

Zahajuje děkan Václav Slouk.

Zúčastní se Marek Orko Vácha,
Vladimír Smékal, Pavel Kosorin a další.

Těšit se můžete na spoustu dobrých lidí
a bohaté občerstvení

- * domácí moravské – výborné
koláčky a víno
- * literární – setkání s autory a
možnost nechat si jejich knihy
podepsat
- * hudební – pro povzbuzení
duše i těla.

Po celý den bude možnost zakoupit si
knihy v knihkupectví Cesta
s výraznou slevou.

Těšíme se na setkání.

Tomáškovská OLDIES PARTY

Přijďte si zatančit, setkat se, vychutnat rytmy našeho mládí...
...potěšit se dalším rokem života.

25.9.2015

Lužánky - středisko volného času, **pobočka Lesná**

Milénova 770/13, 638 00 Brno

GPS: 49°13'45.617"N, 16°37'26.678"E

www.luzanky.cz

19:00 - 01:00

Hudba našeho mládí

Zábava a tanec

Catering

Cena vstupenek 50Kč

Informace a koupě vstupenek

Anna Voříšková 774 624 212

Pavel Fiala 604 164 024

Obuv na parket bez černých podrážek!

